

LEVIN BÁCSI, AZ IGEN!

Olvasom az *Élet és Irodalom* augusztus 30-i számában Orbán Ottó remek írását (*Búcsú a Pesti Szalontól avagy Kati és a szovjet katona*), amelynek lényege az, hogy hazajön a költő kislánya (no, nem most, hanem jó néhány évvel ezelőtt) az óvodából, és előad egy szürrealista mesét az oroszlánról, aki meg akarta enni Lenik bácsit és Lenik nénit, mert összefirkálták a punilót. Csak napok múlva derül ki, hogy az oroszlánon orosz cárt, a punilón uniót (Szovjetuniót), a firkálón pedig cirkálót (Auróra, ugye, emlékeznek?) kell érteni. Ezért jön a mesébe a szovjet katona a nagykalapáccsal, és... de most már leállítom magam, a legjobb poénokat így is lelőttem – akit a többi is érdekel, vegyen magának ÉS-t (meg egy *Magyar Naplót* is, ha lehet). Higgyék el, nem (nemcsak) az idegen tollak csillogása kedvéért ragadtam tollat magam is, hanem mert nekem is van egy hasonló, bár – elismerem – jóval gyengébb történetem a magyar óvodákban valaha folyt ideológiai nevelésről.

 Az én fiam is körülbelül négyéves volt, csak valamivel később, mint Orbán Kati, amikor egyszer hazajön az óvodából, félrevon, és nagy titokzatosan közli velem: – Tudod, apu, a Levin bácsi, az igen! – Rögtön kapisgálni kezdtem, kiről lehet szó (november első hetében jártunk), de azért megjátsoztam a hülye felnőttet, és megkérdeztem: – Miért, mit csinált az a Levin bácsi? – Harcolt a dolgozókért – süvöltötte öntudatosan Tamás, mire én – megdöbbenve ettől a magas fokú ideológiai érettségtől, de a hülye felnőtt szerepéből ki nem zökkenve, tovább faggattam: – Jó, jó, de miért kellett a Levinednek a dolgozókért harcolnia? – Hát hogy gyorsabban dolgozzanak – vágta rá az ártatlan gyermek, én pedig eltöprengtem: „Szegény Levin bácsi, legalább ezt az egyet elérte volna!”

[\(Délmagyarország, 1991. szeptember 3.\)](#)

(Kiegészítés a [Baka István művei. Publicisztikák, beszélgetések](#) című kötethez)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)